

ikke personlig have været med til at undersøge dem, maa tro at, da Usandhederne gjentages saa ofte, ere de saade, saa maa de ikke undres over, at Ministeriet staa lige saa stærkt over for saadanne Angreb, som om de slet ikke havde været. Der er ikke noget Glædeligt i de nuværende Forhold, hverten for os paa denne Side eller for dem, der ere paa den anden Side, men jeg tror, at naar vi skulle komme ud af disse Forhold og ind i gunstigere Tilstande, maa vi være en lille Smule mere moderate i vore Ord og Udtryk. Vi hør da ikke reise omkring i Landet og udfælde Modstanderne og Regjeringen uden at have Spor af Berettigelse til disse Skjældsord. Derved bestyrker man ikke sin Sag. (Afbrudelse af Schjøth). Terminsmødet! Jeg veed ikke, om det ærede Medlem taler om dette saa berømte Decembermøde i Fjor, thi da vil jeg rigtignok sige, at saa har jeg endnu aldrig set nogen frækkere eller Lagnagtigere Anvendelse af Udtalelser, man ikke en Gang har Ret til at bruge. Den Mand, som udtalte disse Ord, kjender jeg temmelig uoie. Han har staaet i min Tjeneste en Række af Aar, og han var i politisk Henseende en saa ubekjendt Størrelse, at jeg, efter at han havde været hos mig i 4—5, Aar ikke vidste, om han var Høire- eller Venstre-mand. Naar man nu, fordi denne Mand ved et Møde har udtalt sin personlige Anskuelse, der for Resten aldeles ikke lød saaledes, som den blev anvendt, vil sige, at det er Høires Program, og at Høire skal bære Ansvar for, hvad en entelt ubekjendt Mand udtaler i et saadant halvt privat Møde, da er det Noget, der er saa grundkommist, at jeg maa forbauses over, at de Herrer ikke ere blevne kjede af at paastaa Sligt. Som jeg siger, den Maade, hvorpaa man har villet anvende Udtalelser, der ere i og for sig betydningsløse og navnlig betydningsløse i denne ubekjendte Mand's Mund, fra fra hvem de fremkom, og samtidig glemme, at her i denne Sal og udenfor den have deres egne Vedere, længe før der nogenstunde var drømt om den provisoriske Finanslov, udtalt, at Regjeringen skulde vinges til enten at gaa eller fremkomme med en saadan — disse Udtalelser foreligge offentlig i deres egne Blade — den Maade hvorpaa man, efter at dette er slet; tager en saadan betydningsløs Bemærkning frem for at smutte bagved den og sige, at det er Høire, der har villet Grundlovsbrudet — nei, mine Herrer, netop deres Henvisning til Decembermødet og den Maade, hvorpaa de benytte disse Udtalelser, bevise, hvad det er for en pjaltet Sag, de kjæmpe for.

Formanden (Berg): Hvad enten det ærede Medlems Udtryk „frækkeste og Lagnagtigste“ og „pjaltet“ angik Udtalelser paa det omtalte Møde eller de angik dem, der omtalte det Møde, forekomme de mig at være lidt for stærke til at være parlamentariske.

Alberti: Jeg modtager gjerne den ærede første Taler's Bemærkning om, at min Motivering for Dagsordenen er en Blomsterjamling fra Møderne. Under mit første Foredrag har jeg selv henvist til, hvad der er foregaaet paa Møderne, og det vil ikke være undgaaet Opmærksomheden, at jeg særlig har paaberaabt mig Udtalelser om Ministeriets Grundlovsbrud. Nu siger vel det ærede Medlem for Helsingør, at mine Udtalelser ere gjendrevne paa Møderne af Høire. Det maa da være i Høires Indbildning, men ikke i Befolkningens Forestilling. Tror den ærede Taler, at hvis Ministeriet Estrup opløser Folkethinget, han saa kan staa næste Gang, han kommer her, hvis han overhovedet kommer her mere, kan staa her og bevise, at Høires Møder have udflettet det, som jeg siger er Befolkningens Mening? Den ærede Taler vil vist ogsaa have bemærket, at jeg med bestemt Forsæt henviste til Folkethingsvalgene, som ere foregaaede under Ministeriet Estrup. Hvorledes kommer den ærede Taler og jeg her i denne Sal? Er det ikke ved Folkets Afstemning? Og de øvrige hundrede Mænd, der ere her? Er det ikke Folkemeningen, der har sat dem hen paa disse Stole her? Og saa siger jeg, at min Mening, som stemmer med nogle af sitjundstybe her i Salen, staa som Folkets Dom over Ministeriet Estrup og kan ikke bortveires ved, at et Medlem af et klattet Mindretal her i Thinget kommer og vil paastaa, at mine Motiver og mine Udtalelser ere gjendrevne i Befolkningen. Jeg forstaa fortræffelig, at dette ærede Medlem hævner i Rigsretten. Men det ærede Medlem taler ikke om, hvorfor Ministeriet er taust lige over for Befolkningen for Grundlovsbrud. Hvorfor gaar Ministeriet ikke til Domstolene? Det var deres Blikt; thi der bestaar en Lov i Danmark den Dag i Dag, som siger, at ingen Embedsmand maa lade en saadan Befordring sidde paa sig uden at gaa til Domstolene. Veed ikke den ærede Taler, som jo forestiller en halv Jurist her i Thinget i Dag, at det stod allerede som Lov fra Aarhundredets Begyndelse, og at denne Lov er brugt mange Gange af Ministeriet Estrup og navnlig af Justitsministeren? Men den samme Justitsminister kan ikke sin Lovhyndighed, naar det angaar